

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 70.609 van 12 januari 1998
in de zaak A. 72.925/IX-614.**

In zake : Johan LAUWYCK,
wonende te OOSTENDE,
Ibisstraat 7

tegen :

de Regie voor Maritiem Transport.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Johan LAUWYCK, vakman voor scheepswerk bij de Regie voor Maritiem Transport, op 20 januari 1997 ingediend heeft om de vernietiging te vorderen van de hem met een brief van 29 november 1996 medegedeelde beslissing van de Minister van Vervoer waarbij hij bij tuchtmaatregel wordt teruggezet in de graad van hulpwerkmans voor scheepswerk en waarbij de minister zijn akkoord betuigt met een ongunstige vermelding op zijn persoonlijke fiche en met het feit dat hij niet meer in een varende functie kan ingeschakeld worden;

Gelet op het arrest nr. 66.295 van 16 mei 1997 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur F. GEENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 november 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 december 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. DE BRUYN, die verschijnt voor verzoeker en van Adjunct-adviseur L. CLOET, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur F. GEENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is sinds 1979 als vakman in dienst getreden van de Regie voor Maritiem Transport.

1.2. Op 11 maart 1996 brengt commandant A. VERBEECK commandant J. CARLIER, dienstchef van verzoeker, op de hoogte van ernstige feiten die zich in volle zee aan boord van de "Prins Albert" hadden voorgedaan, tijdens de reis Ramsgate-Oostende in de nacht van 10 op 11 maart.

Deze feiten waren de volgende :

Op 11 maart 1996, rond 01u00, werd door de tweede luitenant van wacht vastgesteld dat het audio-visueel alarm van de boegdeur in werking trad. De tweede kwartiermeester, Rudi MECHELE, werd onmiddellijk ter plaatse gezonden.

Ondertussen trad het alarm van de boegdeur in werking en bemerkte de tweede luitenant dat deze openging. Onmiddellijk werden door de tweede luitenant de nodige maatregelen getroffen en werden de eerste luitenant en de commandant dringend verwittigd. Kwartiermeester MECHELE was vlug ter plaatse en bemerkte dat verzoeker bezig was de boegklep te openen. Hij duwde verzoeker fors opzij en sloot aanstonds de boegklep.

Door de handeling van verzoeker kwam er enig water in de benedengarage binnengelopen, dat nochtans snel via de spuigaten wegvloede.

De eerste luitenant stelde vast dat verzoeker zwaar onder de invloed van de drank was.

1.3. Op 14 maart 1996 wordt verzoeker door de commandant CARLIER onderhoord nopens deze laakbare feiten.

Verzoeker bekende tijdens de reis 3 jenevers en een "pintje" te hebben gedronken, maar ook kalmeer-middelen genomen te hebben.

Verzoeker heeft aan H. DEBEUCKELAERE verklaard dat hij na het afgaan van de wacht was ingeslapen en dat hij, bij zijn wakker schrikken dacht dat het "boot en brandrol" was en hij in paniek naar de boegdeur "gestormd" was om deze te openen.

Hij heeft zijn verontschuldiging aangeboden, aangezien hij de zwaarwichtigheid van zijn fout beseft.

1.4. Op 27 maart 1996 beslist commandant J. CARLIER, dienstchef, aan verzoeker de "verplaatsing bij tuchtmaatregel" op te leggen, "wegens het begaan van

een zeer ernstige fout op 10 maart 1996 aan boord van de Prins Albert, nl. het, in volle zee, zonder enige waarschuwing, reden of bevel openen van de boegdeur en gedeeltelijk openen van de boegklep. U bracht het schip, de bemanning en alle opvarenden in gevaar. Afgezien van de blaasproef wezen alle uiterlijke tekenen op drank-misbruik".

Dit voorlopig tuchtvoorstel wordt op 27 maart 1996 meegedeeld aan verzoeker.

1.5. Bij aangetekende brief van 12 april 1996 wordt verzoeker opgeroepen om op 17 april 1996 te verschijnen voor de directieraad om te worden gehoord nopens het voorlopig tuchtvoorstel en de feiten die ertoe aanleiding hadden gegeven.

1.6. Tijdens zijn vergadering van 17 april 1996 hoort de directieraad verzoeker en zijn verdediger en beslist, na beraadslaging nopens de ernst van de laakbare feiten, dat de voorgestelde "verplaatsing bij tuchtmaatregel" geen voldoende bestraffing van het vergrijp inhoudt en dat, aangezien verzoeker de graad van vakman voor scheepswerk bekleedt, een graad die verwijst naar tewerkstelling aan de wal, en mede gelet op de verzachtende omstandigheden die mogelijks kunnen worden ingeroepen, hoofzakelijk het onberispelijk verleden, niet de afzetting, maar wel de "terugzetting in de graad van hulpwerkman voor scheepswerk" de meest aangewezen tuchtstraf is.

De directieraad verzoekt eveneens de dienstchef van verzoeker de feiten als ongunstig te noteren op de persoonlijke fiche en beslist, bij orde-maatregel, om verzoeker niet meer in varende dienst in te schakelen.

1.7. Het definitief tuchtvoorstel wordt op 7 mei 1996 aan verzoeker meegedeeld, die op 8 mei 1996 verklaart gehoord te willen worden door de Raad van Beroep.

1.8. Tijdens zijn vergadering van 23 juli 1996 hoort de Raad van Beroep verzoeker en zijn verdedigers en brengt, na beraadslaging, volgend advies uit :

- 2 leden zijn akkoord met de definitief strafvoorstel;
- 10 leden stellen de "verplaatsing bij tuchtmaatregel" voor;
- 1 lid stelt de inhouding van wedde voor.

1.9. Na dit voor verzoeker gunstig advies, beslist de Minister van Vervoer, op onbekende datum, maar alleszins vóór 29 november 1996, dat verzoeker gelet op de ernst van de feiten wordt teruggelaatst in de graad van hulpwerkman voor scheepswerk. Hij verklaart zich tevens akkoord met een ongunstige vermelding op verzoekers persoonlijke fiche en met de ordemaatregel hem niet meer in varende dienst in te schakelen.

1.10. Bij brief van 29 november 1996 wordt deze ministeriële beslissing aan verzoeker meegedeeld door de griffier-rapporteur van de Raad van Beroep.

1.11. In een ministerieel besluit van 14 januari 1997 wordt de bestreden tuchtmaatregel geformaliseerd.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als middel de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen doordat de loutere vermelding "gelet op de ernst van de feiten" niet als een afdoende motivering in de zin van die wet kan worden beschouwd;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop vooreerst antwoordt dat alle toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, de voorafgaande procedurele stappen en de tuchtfeiten zelf in de bestreden beslissing van 14 januari 1997 en in de daarmee één geheel vormende brief van 29 november 1996 zijn uiteengezet; dat zij vervolgens aanvoert dat de motivering afdoende is daar ze begrijpelijk is opgesteld en feitelijk, rechtens en beleidsmatig aanvaardbaar is; dat zij tenslotte aanvoert dat verzoeker in ieder geval reeds voordat de bestreden beslissing was genomen, kennis had van de motieven die aan de basis lagen van die beslissing daar hij op de hoogte was van de hem ten laste gelegde feiten en de kennisgeving van het definitieve strafvoorstel reeds dezelfde elementen en argumenten bevatte als de eindbeslissing, zodat hij reeds toen kon oordelen of het zin had zich tegen de tuchtsanctie te verweren en hij thans geen belang heeft bij het opwerpen van het middel;

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat zijn verdediging in de administratieve procedure hem niet kan worden tegengeworpen, dat de opmerking dat hij reeds de motieven van de bestreden beslissing kende niet kan worden aanvaard en dat het recht op verdediging volledig zinledig wordt gemaakt wanneer met de door verzoeker aangebrachte overwegingen geen rekening wordt gehouden;

2.4.1. Overwegende dat krachtens artikel 3 van voornoemde wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht inhoudt dat in de bestuurshandeling waarin de beslissing is opgenomen, de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat die motivering afdoende moet zijn; dat die formele motiveringsplicht de betrokkene moet toelaten de concrete redenen te achterhalen die het

bestuur tot de beslissing hebben geleid; dat zulks in tuchtzaken betekent dat het de bestuurde mogelijk moet worden gemaakt te achterhalen welke feiten het bestuur in aanmerking heeft genomen, waarom die feiten een inbreuk op de tucht uitmaken en waarom zij de uiteindelijk opgelegde straf rechtvaardigen; dat bovendien krachtens artikel 94, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, de minister elke niet met het advies van de Raad van Beroep overeenstemmende beslissing motiveert; dat derhalve de minister dient aan te geven om welke redenen hij afwijkt van dat advies;

2.4.2. Overwegende dat het ministerieel besluit van 14 januari 1997 dat de bestreden tuchtstraf oplegt de toepasselijke wets- of reglementsbepalingen vermeldt, aangeeft voor welke feiten verzoeker tuchtrechtelijk wordt vervolgd en verwijst naar het definitief voorstel van tuchtsanctie uitgaande van de directieraad en naar het advies van de Raad van Beroep; dat in een aan verzoeker gerichte brief van 29 november 1996 bovendien wordt gesteld dat de beslissing is ingegeven door de "ernst van de feiten";

2.4.3. Overwegende dat verzoeker uit de bestreden beslissing kon opmaken voor welke feiten hij tuchtrechtelijk werd vervolgd, terwijl hij er ook niet kon aan twijfelen dat die feiten wel degelijk een inbreuk op de tucht uitmaken; dat evenwel uit de bestreden beslissing niet afdoende blijkt waarom de tuchtoverheid de tuchtsanctie van terugzetting in de graad van hulpwerkman voor scheepswerk heeft opgelegd; dat de redengeving dat de straf wordt opgelegd "gelet op de ernst van de feiten" een stijlformule is die niet voldoende verklaart waarom de minister geen rekening meende te moeten houden met het advies van de Raad van Beroep waarin tien van de dertien leden de tuchtsanctie van verplaatsing bij

tuchtmaatregel hadden voorgesteld; dat het middel, in zoverre het is gericht tegen de beslissing waarbij verzoeker de tuchtstraf van terugzetting in de graad van hulpwerkman wordt opgelegd, gegrond is;

2.4.4. Overwegende dat de beslissing waarbij de minister zijn akkoord verleent om verzoeker een ongunstige vermelding toe te kennen en met de beslissing om verzoeker niet meer in een varende functie in te schakelen, onlosmakelijk is verbonden met de opgelegde tuchtstraf en bijgevolg bij wijze van gevolgtrekking moet worden vernietigd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Minister van Vervoer, geformaliseerd in het ministerieel besluit van 14 januari 1997, waarbij aan verzoeker de tuchtsanctie "terugzetting in graad van hulpwerkman" wordt opgelegd, alsmede de beslissing waarbij de Minister van Vervoer zijn akkoord betuigt met de beslissing hem een ongunstige vermelding toe te kennen en met de beslissing hem niet meer in een varende functie in te schakelen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op twaalf januari 1900 achtennegentig,
door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	J. BAERT	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
	M. MILOJKOWIC	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

G. BAETEMAN.